

Poznata se pravzaprav že iz otroških let, njuna skupna poklicna pot pa se je začela v času redne zaposlitve, ki je trajala skoraj sedem let, pretežno v novogoriškem podjetju Final. Prvi, ki se je odločil, da gre na svoje, je bil Bojan, in sicer leta 1993. Štefan se mu je pridružil čez dve leti. K odločitvi za prehod v redno obrt ga je napeljala ugotovitev, da sta le tako lahko bolj učinkovita pri delu, ki ga je bilo že takrat na pretek in se še danes, kljub recesiji, ne pritožujeta. Le v zadnjem letu sta morala zavrniti nekaj manj naročil kot prej, še vedno pa imata načrtovanega posla za vsaj nekaj prihodnjih mesecev.

Že v času redne zaposlitve sta izvajala dela pri strankah, ki so bile zelo zahtevne, tako da sta se po vstopu v obrt lahko postopoma prebila v ta krog naročnikov. Potrebni je bilo več let trdega dela, da sta si v lokalnem in zatem širšem okolju pridobila sloves kakovostnih obrtnikov, ki svojo ceno gradita tudi na vsestranskem in potrpežljivem prizadevanju ustreči željam strank, jim svetovati in pomagati. Priznava, da to ni vedno enostavno in zato vnaprej ne dajeta neuresničljivih obljub. Pravo stanje prostorov, namenjenih prenovi, je namreč dostikrat možno v celoti spoznati šele na začetku del. Pri notranjih prenovah, v zadnjem času največkrat individualnih stanovanjskih zgradb, najraje prevzemata naročilo v celoti, potem pa k delu pritegne izbrane obrtnike drugih strok - vodovodne inštalaterje, električarje, slikopleskarje, polagalce parketa in druge - vendar takšne, ki se z njima ujemajo tako po

obrniki 01/2010

Keramičarstvo, Bojan Špacapan, s. p. in Štefan Kralj, s. p., Ozeljan

Najraje segata po zahtevnejših delih

Kot samostojna podjetnika sta Bojan Špacapan in Štefan Kralj nedvomno eden od odličnih zgledov tržnega nastopanja s skupno ponudbo in usklajenim poslovanjem. Oba imata skoraj trideset let delovnih izkušenj zlasti na področju polaganja talne in zidne keramike pa tudi manjših zidarskih del.

Bojan Špacapan (levo) in Štefan Kralj (desno) pri delu s strojem za vodni izrez keramike, vseh vrst kamnov ter raznih steklenih in navadnih mozaikov

kakovosti storitev kot po organizacijski kulturi. »Ne dovoliva si, da bi delo zamujalo zaradi naše medsebojne neusklajenosti,« poudarjata. »Od vseh sodelujočih pri projektu prenove tudi zahtevava enako raven vrnitve prostorov v prvotno stanje glede reda in čistoče.«

Delo kljub vsej potrebni strojni opremljeni, ki jo stalno posodabljata, pogosto zahteva večurni

fizični napor, pri čemer trpijo kolena, hrbet, ramena in roke, povrh pa njun poklic ni ustrezno vrednoten na trgu. Redno obiskujeta sejme doma in v tujini ter se strokovno izpopolnjujeta na seminarjih, najpogosteje tistih, ki jih organizirajo svetovno znani ponudniki materialov in strojev. Zaradi oblike dela pretežno na Primorskem se doslej nista mogla veliko odzivati na naročila

iz drugih delov države. Še manj pa iz tujine, čeprav so po njihovi storitvah povpraševali ne le iz sosednjih držav Italije in Hrvaške, marveč celo iz Črne gore. Zaenkrat ne zaposlujeta, ker je med mladimi težko najti zanimanje za njun poklic, iz dosedanjih izkušenj s poskusnim delom posameznih kandidatov pa jima je jasno, da bosta glede na njune stroge zahteve glede kakovosti storitev ustrezne kader tudi v prihodnje težko našla.

Vse pogosteje se pri prenovah srečujeta tudi z vprašanjem, kako prostoru na sploh izboljšati estetsko podobo, kar čutita kot poseben strokovni izziv. Pri izbiri naročil se vse bolj usmerjata v »butična« dela, ko v keramiko vnašata okrasne vzorce, ko na primer izdelujeta mozaike iz stekla in keramike in ko keramiko obdelujeta v obliki različnih predmetov, skratka v vse tisto, kjer je treba od sebe dati kaj novega. Povedano še drugače - pri njunem delu ne gre samo za goli posel, ampak iščeta v njem tudi ustvarjalni užitek.

Besedilo in slika:
Boris Šavle